

ἀποδείχνω σύνηθ. ἀπουδείχνον σύνηθ. βορ. ιδιωμ. ἀποδείκτω Ἄνδρ. Χίος ἀποδενάχον Τσακων. ἴποδείχνω Προπ. (Ἀρτάκ.) Μέσ. ἴποδείχτομαι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπέδειξα τοῦ ἀρχ. ρ. ἀποδείκνυμι. Τύπ. ἀποδείκτω παρὰ Σομ.

1) Ἀποδεικνύω, δεικνύω σύνηθ. καὶ Τσακων. : Θὰ σοῦ ἀποδείξω πῶς ἔχεις ἄδικο. Ἀποδείξε τα αὐτὰ ποῦ λές σύνηθ. Ἄ ἴποδειχτῇ θέλει ποιὸς τό 'καμε Σύμ. Τσ' ἔσσ' θέου μ' ἔκεινι ἀποδενάτσερε ; (τί θέλεις μ' αὐτὸ ν' ἀποδείξης;) Τσακων. || Φρ. Οὐ, νὰ χαθῇς ἀποδειγμένη ! (ὑβρις ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα ὡς ἀποδεδειγμένην ἀνήθικον) Πελοπν. (Οἶν.) 2) Ἀφίνω νὰ φαίνεται, ὑποδηλῶ, ὑποδεικνύω σύνηθ. : Δυσαρρεστημένος εἶναι, μὰ δὲν τὸ ἀποδείχνει. Δὲν τοῦ τ' ἀπέδειξα πῶς εἶμαι θυμωμένος σύνηθ. Ὁ δρᾶκως ἠθύμωσε, μὰ δὲ δοῦ τὸ πόδειξε (ἐκ παραμυθ.) Θήρ. Μή νι ἀποδενάτσερε τσίττα (μὴ τοῦ ὑποδηλώσης τίποτε) Τσακων. || Ἄσμ.

Ὡς καίεται, πουλλάκι μου, τὸ λάδι μέσ' 'ς τὸ λύχνο, καίομαι 'ς τὴν ἀγάπη σου, μὰ δὲ σοῦ τ' ἀποδείχνω Κρήτ.

Ἐχτίκισές μ', ἀγάπη μου, καὶ πορπατῶ καὶ βήγω καὶ μὲ θωροῦν οἱ φίλοι μου, μὰ δὲ δῶς τ' ἀποδείχνω αὐτόθ.

Ἦφυες κ' ἐλυπήθηκα, | ἀλλὰ δὲν ἀποδείχτηκα Ἀπύρανθ.

ἀποδεκατίζω Θράκ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀποδεκατίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀφαιρῶ μέρος τι ἐκ τινος πράγματος, ἐλαττῶ τὴν ποσότητα ἐνθ' ἄν. : Μοῦ 'φερε τὰ κάρβουνα, ἀλλὰ μοῦ τ' ἀποδεκάτισε Θράκ. Τὸ κρῦο ἀποδεκάτισε τὰ κοπάδια Λεξ. Δημητρ.

ἀποδεκάτισμα τό, Γβλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 107

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδεκατίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδεκατίζειν : Ὑστερ' ἀπὸ τ' ἀβάσταχτα δοσίματα ποῦ τοῦ 'χε ρίξει, τότε φόρτωσε καὶ μ' ἓνα ἀποδεκάτισμα ὁλοῦστερο.

ἀποδέλοιπος ἐπίθ. Ἄνδρ. Βιθυν. Ἡπ. Θήρ. Ἴων. (Κρήν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Μήλ. Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Πάρ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μάν. Οἶν. Τρίπ. κ.ά.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. Τήλ. Τήν. Τσακων. Χίος κ.ά. ἀποδελίπος Σκῦρ. ἀποδέλ'πος Δαρδαν. Ἡπ. Παξ. ἀποδέλ'πος Κάρπ. Κάσ. ἀπογέλοιπος Ἰκαρ. ἀπουδέλ'πους Α.Ρουμελ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴποδέλοιπος Θράκ. Κορσ. Κύθηρ. Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ.) Σῦρ. ἴποῖλοιπος Κάλυμν. ἴπουδέλ'πους Θράκ. (Μάδυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴπεδέλοιπος Θράκ. Κρήτ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ μεσν. ἐπίθ. δελοίπος, δι' ὃ ἰδ. λ. ἀδέλοιπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐπίλοιπος, ὑπόλοιπος ἐνθ' ἄν. κ.ά. : Ἐωκές μου τὰ πολ-λὰ τὰ λία, ὥσ' μου καὶ τ' ἀποέλοιπα Κάρπ. Τ' ἀποδέλοιπο δαννὶ εἶδα τό 'καμες ; Νάξ. Ἀς φάω 'γὼ κ' οἱ ἀποδέλοιποι ἄς πεθαίνουν, ἔ ; ! Νίσυρ. Ἐλᾶτε κ' οἱ ἀποδέλοιποι νὰ σᾶσε δώσω καὶ σᾶς Κρήτ. Πότε θὰ μ' δώξ' τὰ 'πουδέλ'πα ; Αἰτωλ. || Φρ. Καὶ 'ς τ' ἀποδέλοιπα ! (εὐχή πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν νυμφευομένων τοὺς ἔχοντας καὶ ἄλλα ἄγαμα τέκνα, ὅπως ἴδουν καὶ ταῦτα νυμφευόμενα) Ἄνδρ. κ.ά. Καὶ 'ς τῶν ἀποδέλ'πω ! Ἡπ. κ.ά. Καὶ 'ς τ' ἀπουδέλ'πα νὰ χαροῦμι ! Αἰτωλ. Ζωὴ 'ς τ' ἀποδέλοιπα ἢ 'ς τοὺς ἀποδέλοιπους ! (εὐχή κατὰ τὸν θάνατον, ὅπως ζήσουν οἱ ὑπόλοιποι. Πβ. φρ. ζωὴ σὲ

λόγου σας!) Πελοπν. κ.ά. Ζωὴ τοῦρ ἀποδέλοιποι ! (ζωὴ εἰς τοὺς ἐπιλοίπους) Τσακων. || Ἄσμ.

Τσοὶ νύχτες ὥρες δεκατρεῖς, τσοὶ δυό, τσοὶ τρεῖς κοιμοῦμαι καὶ τσ' ἄλλες τσ' ἀποδέλοιπες γιὰ σένα συλλογοῦμαι Βιθυν.

Μεσ' 'ς τὴν γαρδιά μ', ἀγάπη μου, θρόνο 'χεις καὶ καθίζεις καὶ τ' ἀποδέλοιπο κορμὶ ἐσὺ 'σαι ποῦ τὸ 'ρίζεις Κρήτ.

Γιέ μου, καὶ ποῦ 'ν' τὰ μάτια σου καὶ ποῦ 'ν' ἡ κεφαλὴ σου καὶ τ' ἀποδέλοιπο γορμὶ ποῦ βρίσκεται ριμμένο ; Καλάβρυτ.

Καλὰ νὰ πάν τὰ ἔχει τους καὶ τὰ ἴποδέλοιπά τους Κορσ. Συνών. ἀδέλοιπος.

ἀπόδεμα τό, Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) ἀπόδιμα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Καταφύγ. κ.ά.) ἀμπόδεμα Ζάκ. Ἡπ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ.) κ.ά. ἀδόδεμα Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) ἀμπόδιμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδόδιμα Σάμ. ἴμπόδεμα Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Ἀργολ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω, παρ' ὃ καὶ ἀμποδένω, ὅθεν τὸ ἀμπόδεμα.

Μαγικὴ πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας, ὡς πιστεύει ὁ λαὸς καθίσταται ἀδύνατος ἢ συνεύρεσις τῶν νεονύμφων ἢ καθίσταται οἰοσδήποτε ἀνὴρ ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, εἶδος καταδέσμου, ὀρχιπέδη ἐνθ' ἄν. : Μὴ γελᾶς μὲ τ' ἀμπόδεμα, δὲν εἶναι ἀστεῖο ! Καλάβρυτ. Τοῦ 'χουν κάνει ἴμπόδεμα Ἀργολ. Ἐφκειασαν ἀπόδιμα Μακεδ. Συνών. ἀπόδεσι, ἀποδέσιμο, δέμα, δέσιμο, ἀντίθ. ξαπόδεμα.

ἀποδενάτῃ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδενάχου, δι' ὃ ἰδ. ἀποδείχνω.

Ἀποδεδειγμένος. Πβ. ἀδένατῃ.

ἀποδένω Ἀθῆν. Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Κέρκ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Σκῦρ. Σῦρ. κ.ά. ἀπουδένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Βλαστ. Καστορ. Καταφύγ. Σισάν. Χαλκιδ.) Σάμ. κ.ά. ἀποένω Κάρπ. ἀμποδένω Ἡπ. Θράκ. Πελοπν. (Ἀργολ. Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λεντεκ. Μαντίν. Μεσσ.) κ.ά. ἀδοδένω Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν.) ἀμπουδένου Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδουδένου Θεσσ. Σάμ. ἴπουδένου Μακεδ. (Βλάστ.) ἴμπουδένω Ἴων. (Σμύρν.) Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποδέω. Ὁ τύπ. ἀμποδένω ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀμποδίω, δι' ὃ ἰδ. μπόδίω. Πβ. ΑΤζαρτζάν. Θεσσαλ. διαλ. 87 καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 24 (1912) 29.

1) Δένω καλῶς Κάρπ. : Ἄσμ.

Μὴν λαουδῖναν πιάνουσι καὶ τρία λαουδάκια, δένει τα κι ἀποένει τα, 'ς τὸ σπῖτι τ' ἀποσώνει.

2) Διὰ μαγικῆς πράξεως καθιστῶ ἀδύνατον τὴν συνεύρεσιν τῶν νεονύμφων ἢ καὶ οἰονδήποτε ἀνδρα καθιστῶ ἀνίκανον πρὸς συνουσίαν ἐνθ' ἄν. : Ἀμπόδεσαν τὸν γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη Μεσσ. Εἶναι ἴμπουδένος ὁ γαμπρὸς Σμύρν. Τὸ ἀδρόγυνον εἶναι ἀδουδιμένου Σάμ. Ἀπουδένου τοῦ νεόγαμπρου Ζαγόρ. Τοῦν ἔχ'ν ἀπουδιμένον κι δὲν παντρεύει Βλάστ. Τοῦν ἔχ'ν ἀπουδιμένον, γιὰ τοῦτο δὲν τικνίξ' (ἀποκτᾷ τέκνα) Ἀνασελ. Τοὺς ἀπόδισαν, εἶναι δυὸ χρόνους ἀπουδιμέν' Σισάν. Γιὰ τὸ καλὸ π' σ' θέλον, τότε π' θὰ σ' στήσ'νι γαδρὸ νὰ βάλ'ς ἀπάν' σ' δγαργυρον μέσα 'ς ἓνα μασουράκ' ἀποῦ καλὰμ' ἢ τοῦν τιτραβάγγιλον, ἀλλεῶς θὰ σ' ἀδουδέσ'νι Σάμ. || Ἐφδ. Δένω καὶ ἀποδένω τσοὶ σαρανταδυό δου φλέβες κι ὅτινα πὰ νὰ πείρη, νὰ δη ὁ διάολος 'ς τὴ μέση (λέγων ταῦτα ὁ ἀποδετής δένει δύο κόμβους ἐπὶ ἐνὸς σπάγγου) Ἀπύρανθ. Συνών. δένω, ἀντίθ. ξαποδένω.

β) Διὰ μαγγανειῶν ἢ ἐπωδῶν ἀποδιώκω ἐπιβλαβές τι, οἶον ἀσθένειαν, ὄφεις, λύκους ἢ θῶας ἀπὸ τῶν ποιμνίων, μύρμηκας, ὄρνιθας ἢ ἐπιβλαβῆ πτηνὰ ἀπὸ τοῦ σίτου κττ. Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Σάμ.: *Λύκος ἀμποδεμένος* Ἡπ. || Ἐπωδ. *Ἀποδένω τὸν σπουργίτη, τὸν ἀρίτη, τὸν κοκκινοποδαρίτη Ζάκ.* **γ)** Ἀπατῶ Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. *ἀπογελῶ 2, γελῶ, κομπῶνω, ξεγελῶ, ρουμπῶνω.* **3)** Λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ζῷα, ἀποζευγνύω Ἡπ.: *Πάει ν' ἀπουδέσ' τὰ ζουντιανά.* Συνών. *ἀποζεῦω, ξεζεῦω.* **4)** Ἀποπερατῶ τὸ δέσιμον Ἡπ. Θεσσ. **5)** Ἀμτβ. ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπ. καθίσταται τι διὰ συνεχοῦς βρασμοῦ πηκτόν, πηγνύται, συνήθως ἐπὶ γλυκυσμάτων Σῦρ.: *Ἀποδένει τὸ λουκούμι.* Συνών. *δένω.*

ἀποδεξίμι τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδεξιμαῖος. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

Ὑποδοχή.

ἀποδέξιμο τό, Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι. Τύπ. ἀποδέξιμον παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ δεχθῇ τίς τινα, ἐπὶ εὐχῆς. Συνών. *δέξιμο.*

ἀποδέξιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποδέξιος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *δεξιός.*

Ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος. Συνών. *ἀδέξιος (I) 2, ἀτζαμής, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.*

ἀποδερματιάζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δερματιάζω.*

Ἀποπερατῶ τὴν τοποθέτησιν τοῦ τυροῦ ἐντὸς τοῦ ἀσκοῦ, ἀποτελειῶνω τὸ *δερμάτιασμα.*

ἀποδερμάτιασμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερματιάζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς τοποθετήσεως τοῦ τυροῦ ἐντὸς τοῦ ἀσκοῦ.

ἀποδερμωνίδι τό, ἀμάρτ. ἀποδριμωνίδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποδριμώνιδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερμωνίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., αἱ κατὰ τὸ κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐκβαλλόμεναι ἄχρηστοι οὐσίαι, σκύβαλα. Συνών. *ἀπογυρίδι 1, ἀποκοσκινίδι, κοσκινίδι.* Πβ. *ἀποδιαλέγι.*

ἀποδερμωνίζω ἀμάρτ. ἀπουδριμωνίζου Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δερμωνίζω.*

Κοσκινίζω μὲ *δερμώνι* τὰ γεννήματα ἐκβάλλων τὰς ἀχρήστους οὐσίας, τὰ σκύβαλα: *Ἀπουδριμῶσ'σι τοῦ σ'τάρ'.*

ἀποδερμώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀπουδριμώνισμα Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερμωνίζω.

Ἡ διὰ τοῦ κοσκίνισματος ἀποβολὴ ἐκ τῶν γεννημάτων τῶν ἀχρήστων οὐσιῶν ἐνθ' ἄν.: *Ἐκαμα τ' ἀπουδριμώνισμα τοῦ σ'ταριού σήμιρα* Θράκ. || Ἄσμ.

Κι ἀπ' τ' ἀπουδριμωνίσματα κέρνα τὰ παλληκάρια Αἰν.

ἀποδέρνω Κρήτ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀπουδέρνον Ἰμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀπαδέρνον Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

Τὸ μεσν. ἀποδέρνω.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

1) Δέρω πολὺ, ἀνηλεῶς Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Αὐτὸ τοῦ πιδὶ τ' ἀπόδειρι οὐ πατέρας του Μακεδ.* || Φρ. *Τὸ δ'ρα κι τ' ἀπόδ'ρα* (τὸ ἔδειρα μέχρι θανάτου) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀχιλλ. 1308 (ἐκδ. Hesselting) «τριακοσίους ἀπέδειρεν ἄχρῃς ἂν ἐδιέβην».

2) Ἀμτβ. κουράζομαι, ἀποκάμνω Στερελλ. (Ἀρτοτ.): *Ἀπόδ'ρα νὰ γυρίζου τὰ πρόβατα. Τοῦ μ'λάρ' ἀπόδ'ρι.* **β)** Βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): *Ἀπουδέρνον κι τίπουτα δὲ βγάνον* Αἰτωλ.

3) Τελειῶνω τὸ δάρσιμο Κρήτ.: *Ὅταν ὁ δεῖνα ἀπόδερεν τὸ δεῖνα, ἔτυχε καὶ περνοῦσα ἀποκειά.*

β) Τελειῶνω τὸ ἀνατάραγμα γάλακτος κττ. Πελοπν. (Μαζαίικ.): *Ἀποδαρμένη μυζήθρα* (κατεσκευασμένη μετὰ τὴν ἀποβουτύρωσιν τοῦ γάλακτος). **4)** Κτυπῶ διὰ τῆς ράβδου ἐπὶ τῶν κλώνων διὰ νὰ πέσουν οἱ ἐπ' αὐτῶν καρποὶ Ἰμβρ.: *Ἀπουδέρνον α' γαρυδῆ - α' ἀμυγδαλῆ.* **5)** Ρίπτω τοὺς καρποὺς Ἰμβρ.: *Ἀπόδειρα τὰ καρύδια - τ' ἀμύγδαλα.*

ἀπόδεσι ἢ, ἀμάρτ. ἀμπόδεσι Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ἀπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀποδέσιμο τό, ἀμάρτ. ἀπουδέσ'μον Μακεδ. (Ἀρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ἀπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀποδετής ὁ, ἀμάρτ. ἀμποδετής Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀμποδέστης Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ὁ διὰ μαγικῆς πράξεως καθιστῶν ἀδύνατον τὴν συνεύρεσιν τῶν νεονύμφων.

ἀπόδετος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) — ΚΧατζοπ. Ἀγάπ. 12 — Λεξ. Αἰν. ἀπόδιτους Θεσσ. Μακεδ. ἀπόδητος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ποδετός < ποδένω.

Ἀνυπόδητος ἐνθ' ἄν.: *Ἡμουνα ἀπόδετος καὶ μοῦ μῆ-κανε ἀγκάθια 'ς τὰ πόδια* Κορινθ. *Μὴν περπατῆς ἀπόδητη, βάλε τὴν πόδησί σου* Ρόδ. *Μὰ ἐκεῖνη ξέφυγε καὶ πηδῶντας ἀλαφρά, ἀπόδετη ὅπως ἦταν, ἔφτασεν ὡς τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο* ΚΧατζοπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *ἀνυπόλυτος, ξυπόλυτος.*

ἀποδέυτερο ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουδεύτιρον Θράκ. (Διδυμότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀριθμ. *δεύτερος.*

Ἐκ δευτέρου, ἄλλην φορὰν: *Ἐλα 'πουδεύτιρον νὰ ζ' δώσου.*

ἀποδέχομαι Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — ΝΠετμεζ. Ἀπλᾶ λόγια 39 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 369 ἀποδέχομαι Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. ἀποέχομαι Κάρπ. ἀπουδέχομι Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) ἀπαδέχνομαι Πελοπν. (Λακων.) 'ποδέχομαι Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. 'πουδέχομι Σάμ. 'πογέχομαι Ρόδ. Μετοχ. ἀποδεχάμενος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀποδέχομαι.

1) Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀποδέχομαι, δέχομαι Κρήτ. (Βιάνν.): *Ἥλεγέ δου λόγους καὶ το' ἀποδεχούδονε* **β)** Δέχομαι μετὰ τινος προσποιητῆς ἐπιφυλάξεως κάμνων νὰ ζῇα Ρόδ. **2)** Φιλικῶς δεξιῶμαι, δέχομαι κατ' οἶκον, ὑποδέχομαι Ἡπ. Ζάκ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Σάμ. κ. ἀ. — ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: *Ὁ δεῖνα μ' ἀποδέχτηκε καλὰ* Ἀρκαδ. *Ἐτρεξαν ὅλοι νὰ μᾶς ἀποδεχτοῦνε* ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. *Τσ' ἀποδέχομι 'πά 'ς τοῦ κιφάλι μ' - 'πά 'ς τ' ἀφτιά μ'* (ἐπὶ ἐνοχλη-

ΤΟΜ. Β' — 57

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ